

Budapestre vonatkozó újságcikkek			Oszályozás	
Szerző: Z. L.			Tárgy	308
Cím: Wink úr, a magyar Putois			Hely	
Forrás: Budapest			Idő	" 1873"
			Személy	
			Helyszám	
			(Hely)	
			(Idő)	1970. VI.
			(Köt. v. füz.)	
			(Oldal)	

Wink úr, a magyar Putois

308

Ki ne hallott volna Anatole France költött alakjáról, Monsieur Putois-ról. Ő az az ember, akire minden rosszat ráfognak, aki minden rosszat elkövet, akiről minden pletyka szól. Csak az az egy hiba, hogy Monsieur Putois — éppenséggel nem létezik. Nos, hát, száz évvel ezelőtt — akkor, amikor Pestet, Óbudát Budával Budapest néven egységesé tették — Budapestnek is volt egy Monsieur Putoisja. Wink úr volt e honi Putois-nak prózai hangzatú neve.

A dolog úgy történt, hogy 1873 októberében, amikor a végleges főváros-egyesítés történt, az új városnak megválasztották négyszáz tagból álló képviselőtestületét. Kétszázat a virilisekből (tehát a vagyoni kvóta alapján), kétszázat szabadon. A hajdani polgártársak bizalmát a legnagyobb mértékben egy Wink nevű polgártárs érdemelte ki. Kevés híján ő kapta a legtöbb szavazatot. Amikor azután megvizsgálták s összeszámlálták a voksokat, felmerült a biztosok fejében: — ki hát ez a Wink úr? Ki Budapest legnépszerűbb embere? Mely bokros érdemeknek köszönheti a szavazópolgárok felé áradó bizalmát? A csatornázás, a kisajátítások, épületeknek olcsó emelése körül tett jószolgálatokat? Avagy árváknak, özvegyeknek jóságos gyámola? Avagy új kiváltságokat vívott ki városának? Netán iparkodással, kereskedéssel gazdagította Budapestet ez az aranyember?

Minderre azonban nem kaptak feleletet a választás biztosai. Amikor kihirdették városi képviselővé választását, kiderült, hogy Wink úr nevű egyén sem Pesten, sem Budán, sem Óbudán nem honol. Nevét másé helyett, tévedésből írták a szavazólistára. Wink úr nem létezik. S elmerengtek a honatyák: ha Wink úr nem is létezik, hogyan nyerhette meg annyi választópolgárnak voksát? Hogyan összpontosult személyében a közbizalom?

— Éppen azért szavaztak rá — mondotta Borszem Jankó —, mert nem tudtak róla semmit.

Z. L.

Budapest 1970. VI.